

DIUMENGE XXIX DURANT L'ANY (C)

Homília del P. Just M. Llorens, monjo de Montserrat
21 d'octubre del 2007

“Quan el Fill de l'home vindrà, ¿creieu que trobarà fe a la terra?”

Amb aquesta pregunta inquietant, d'aparença misteriosa, acabava l'Evangeli d'avui. Una pregunta que no té resposta, si la prenem en sentit cronològic. I tanmateix, en els dos mil anys d'història de l'Església, no hem parat de caure a la temptació de respondre-hi... a la nostra mida, és clar!

La temptació d'una resposta “de força” ha seduït cristians de totes les èpoques: “¡La fe està en perill! Doncs: defensem-la!”. Una mica com si Déu no en sabés prou, i necessités la nostra pobra defensa. D'aquí n'ha sortit una increïble varietat d'iniciatives: tota mena d'Inquisicions, l'ample repertori de Guerres amb pretensió de santes, Croades de tot estil fins a èpoques prou recents... I tanmateix, no es veu gens clar que la fe cristiana n'hagi sortit gaire ben parada!

A l'extrem oposat d'aquestes actituds de força, ens topem amb el desmenjament, el desinterès sistemàtic d'amples sectors del nostre temps. No només per la fe, tanmateix! És la cultura de l'estètica i de la fruïció fugaça, amb un rebuig visceral enfront de res de transcendent i, no cal ni dir-ho, enfront de Déu i de la fe. En constatar aquest procés de banalització dels valors religiosos, ètics o morals, no és rar que et trobis amb la resposta, acompanyada d'un arronsament d'espatlles: “I què! No m'atabalis!”.

Però Jesús, amb la seva pregunta, no pretén donar cap indicació cronològica sobre la seva vinguda, sinó sobre la manera de viure la seva Bona Nova. De fet, abans de formular la pregunta, Jesús ja n'havia endegat la resposta valent-se d'una altra pregunta: “¿I vosaltres creieu que Déu... no farà justícia als seus elegits que **li reclamen de nit i de dia**? No ens aboca a la foscor d'un final sense sortida, sinó que obre de bat abat la porta de la fe i de l'esperança. I doncs, de la pregària.

De les lectures d'aquest diumenge, dues figures emergeixen poderoses: **Moisès**, amb els braços estesos dalt del turó; **la pobra vídua**, amb el seu trucar insistent a la porta del mal jutge. Només pretenen fer-nos veure que la clau es troba, no pas en actuacions espectaculars, sinó en la pregària, en tant que – quan és ben feta – no és cap fuga de la realitat, sinó un llançar-s'hi a fons per penetrar dins de tot dels esdeveniments i de la història, per llegir-hi la ditada de Déu. És el respir de l'ànima del creient, que pot prendre formes tan variades com persones hi ha a la terra, perquè no depèn des res exterior, sinó del do que Déu posa en cadascú.

A l'Evangeli trobàvem la pregària de petició insistent de la pobra vídua – i en aquestes dues qualitats, la pobresa i la persistència, residia la seva força -. A la primera lectura resultava impressionant, - malgrat el seu rerefons bèl·lic -, la figura de Moisès perseverant a mantenir els braços estesos en pregària... Per a nosaltres, la tradició cristiana (o fins religiosa en general!) ens ofereix una varietat ingent de possibilitats de pregària: des de la repetició cadenciosa d'una pregària apresada, a la recitació en comunitat de la pregària de les hores; des de la petita pràctica devota, fins a una grandiosa celebració de l'Eucaristia (a vegades a risc d'exhibicionisme litúrgic!); o la pregària silent en una capella solitària, o en plena natura... Hi ha a més la pregària que pots fer al Metro, o quan condueixes el cotxe, o anant pel carrer, o a la feina, mentre fas cua o tot fent companyia a un malalt... Un tipus singular de pregària (i no gens fàcil!) és la de quan t'han perjudicat o t'han ofès, o t'has barallat... Les oportunitats són tan múltiples com la vida mateixa. I sempre que les aprofitem, estarem donant resposta a aquella pregunta que tant ens inquietava.

I és que quan l'Evangeli parla de “*quan el Fill de l'home vindrà*”, no s'està referint a cap data incerta d'un futur indeterminat, sinó que el Fill de l'home ja ve ara: “*El Fill de l'Home ja és aquí, entre nosaltres!*”.